

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 236/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1092/2011, sp. zn. Rvp 1100/2011 a sp. zn. Rvp 1101/2011 zastúpenej A., spol. s r. o., B., v mene ktorej koná advokát Mgr. J. H., vo veciach namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 CoE/100/2010 z 25. mája 2010, sp. zn. 2 CoE/46/2010 z 26. januára 2011, sp. zn. 17 CoE/106/2010 z 28. mája 2010, sp. zn. 15 CoE/56/2011 z 24. februára 2011 a sp. zn. 16 CoE/31/2011 z 27. januára 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1092/2011, sp. zn. Rvp 1100/2011 a sp. zn. Rvp 1101/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1092/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 10. mája 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), odoslané na pošte 6. mája 2011, ktorými namieta porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16 CoE/100/2010 z 25. mája 2010, sp. zn. 2 CoE/46/2010 z 26. januára 2011, sp. zn. 17 CoE/106/2010 z 28. mája 2010, sp. zn. 15 CoE/56/2011 z 24. februára 2011 a sp. zn. 16 CoE/31/2011 z 27. januára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu októbra 2003 až marca 2005 (ďalej len „zmluva“) poskytla viacerým fyzickým osobám úvery v sume od 464,71 € do 199,16 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť vo vopred určených splátkach.

Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, menovite v každej zmluve určený, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu.

Keďže dlžníci neuhradili dve po sebe idúce splátky, boli notárskymi zápisnicami z 22. februára 2004 (vo veci sp. zn. Rvp 1100/2011), z 5. júna 2005 (vo veci sp. zn. Rvp 1092/2011) a 11. septembra 2005 (vo veci sp. zn. Rvp 1101/2011) právoplatne zaviazaní na zaplatenie dlhu. Následne boli súdnemu exekútorovi podané návrhy na výkon exekúcie a na základe poverení Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) súdni exekútori začali nútený výkon rozhodnutia (exekúciu).

Okresný súd uznesením sp. zn. 11 Er 2202/2005 z 28. januára 2010 (Rvp 1092/2011) vyhlásil exekúciu za neprípustnú a krajský súd ho uznesením sp. zn. 16 CoE/100/2010 z 25. mája 2010 potvrdil ako vecne správne. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 11 Er/2202/2005 z 20. júla 2010 exekučné konanie zastavil a krajský súd toto uznesenie ako vecne správne potvrdil uznesením sp. zn. 2 CoE/46/2010 z 26. januára 2011. Okresný súd uznesením sp. zn. 11 Er/745/2004 z 9. februára 2010 (Rvp 1100/2011) vyhlásil exekúciu za neprípustnú a krajský súd ho uznesením sp. zn. 17 CoE/106/2010 z 28. mája 2010 potvrdil ako vecne správne. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 11 Er/745/2004 z 22. novembra 2010 exekučné konanie zastavil a krajský súd toto uznesenie ako vecne správne potvrdil uznesením sp. zn. 15 CoE/56/2011 z 24. februára 2011. Napokon okresný súd uznesením sp. zn. 11 Er/77/2006 z 18. novembra 2010 (Rvp 1101/2011) vyhlásil exekúciu za neprípustnú a súčasne ju zastavil, pričom aj toto uznesenie krajský súd potvrdil ako vecne správne uznesením sp. zn. 16 CoE/31/2011 z 27. januára 2011.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, boli porušené jej práva „*na spravodlivý proces*“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva „*vyplývajúce z článku 1 Dodatočného protokolu...*“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že spravodlivosť konania „*v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňa... princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...*“. Všeobecnému súdu okrem iného vyčítala, že „*z vlastného podnetu t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného, zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie*“, v dôsledku čoho sťažovateľka stratila „*právnú istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou*“.

Podľa sťažovateľky v týchto prípadoch „*okresný súd ani krajský súd neidentifikoval ochraňovaný verejný záujem, ktorý by bol akokoľvek nadradený (a) verejnému záujmu zachovania rovnosti práv účastníkov v exekučnom konaní a (b) zákonnej úprave, ktorá*

neposkytuje oprávnenie súdu zahájiť konanie na vyhlásenie neprípustnosti exekúcie bez návrhu, čo spôsobuje protiprávnosť zahájenia konania súdom bez návrhu“.

V tejto súvislosti sťažovateľka taktiež uviedla, že „ďalším porušením... okresným súdom a krajským súdom..., vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania... bez znalosti vôle účastníkov konania ... V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy... samotné vykonanie dokazovania bez vyjadrenia účastníkov môže byť kontradiktórne..., ale súd týmto konaním na zastavenie exekúcie bez návrhu a dokazovania toto právo bez znalosti vôle povinnému odoberie a exekúciu zastaví...“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nálezh, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatočného protokolu“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o

konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1092/2011, sp. zn. Rvp 1100/2011 a sp. zn. Rvp 1101/2011, a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy o spojení týchto sťažností na spoločné konanie tak, ako to vyplýva z bodu I výroku tohto uznesenia.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd označenými uzneseniami sp. zn. 16 CoE/100/2010 z 25. mája 2010, sp. zn. 2 CoE/46/2010 z 26. januára 2011, sp. zn. 17 CoE/106/2010 z 28. mája 2010, sp. zn. 15 CoE/56/2011 z 24. februára 2011 a sp. zn. 16 CoE/31/2011 z 27. januára 2011 ktorými potvrdil uznesenia okresného súdu

sp. zn. 11 Er 2202/2005 z 28. januára 2010 (Rvp 1092/2011), sp. zn. 11Er/2202/2005 z 20. júla 2010, sp. zn. 11 Er/745/2004 z 9. februára 2010 (Rvp 1100/2011), sp. zn. 11 Er/745/2004 z 22. novembra 2010 a sp. zn. 11Er/77/2006 z 18. novembra 2010 o vyhlásení exekúcií za neprípustnú a ich zastavení porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu .

2. K dôvodom odmietnutia sťažností vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu sp. zn. 16 CoE/100/2010 z 25. mája 2010 (Rvp 1092/2011) a sp. zn. 17 CoE/106/2010 z 28. mája 2010 (Rvp 1100/2011)

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Lehota na podanie sťažností podľa čl. 127 ústavy začala v okolnostiach danej veci plynúť najneskôr dňom, ktorým uznesenia krajského súdu nadobudli právoplatnosť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, IV. ÚS 338/08).

Uznesenie sp. zn. 16 CoE/100/2010 z 25. mája 2010 (Rvp 1092/2011) nadobudlo právoplatnosť 25. júna 2010 a uznesenie sp. zn. 17 CoE/106/2010 z 28. mája 2010 (Rvp 1100/2011) nadobudlo právoplatnosť 2. augusta 2010. Sťažnosti proti označeným uzneseniam krajského súdu boli však ústavnému súde doručené až 10. mája 2011 (na pošte boli podané 6. mája 2011) teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Keďže sťažnosti proti označeným uzneseniam krajského súdu boli podané oneskorene, ústavný súd ich z tohto dôvodu v uvedenej časti odmietol.

3. K dôvodom odmietnutia sťažností vo vzťahu k uzneseniam krajského súdu sp. zn. 2CoE/46/2010 z 26. januára 2011 (Rvp 1092/2011), sp. zn. 15 CoE/56/2011 z 24. februára 2011 (Rvp 1100/2011) a sp. zn. 16 CoE/31/2011 z 27. januára 2011 (Rvp 1101/2011)

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 98/06 a III. ÚS 299/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

3.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Krajský súd vo všetkých posudzovaných prípadoch potvrdil uznesenia prvostupňového súdu, ktorými zastavil exekúciu z dôvodu, že vedené exekúcie boli vyhlásené za neprípustné. Exekúciu nebolo možné vykonať pre vadu exekučného titulu – notárskej zápisnice, v ktorej chýbal súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, a notárske zápisnice, na podklade ktorých sa sťažovateľka domáhala svojich nárokov proti povinným, neboli spôsobilými exekučnými titulmi, pretože boli v rozpore s Občianskym zákonníkom (napr. § 31, ale i § 22 ods. 2, § 574 ods. 2 a podobne).

Z napadnutých uznesení krajského súdu tiež vyplýva stotožnenie sa s rozhodnutím prvostupňového exekučného súdu, ktorý zastavil exekučné konanie podľa § 57 ods. 1 písm. g) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“), lebo exekúciu vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh, alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne daný. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je preto ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu,

že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Ústavný súd v tejto súvislosti taktiež poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku z 27. januára 1997 vydanom pod sp. zn. 3 Cdo/164/1996 a publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v daných prípadoch aplikoval zákony (predovšetkým príslušné ustanovenia Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka) podľa ich obsahu a rozhodoval v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08, III. ÚS 48/2011), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

3.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu

Sťažovateľka namietala tiež porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, čo odôvodnila tým, že postupom exekučných súdov stratila „právnú istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným začatím núteného výkonu práva, tzv. exekúciou“.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu ňou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami súdov prvého stupňa dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle už uvedenej ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto sú sťažnosti v tomto rozsahu zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ich z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2011